

Środa, 11 lutego 2015 r.

P8_TA(2015)0034

Oznaczenie kraju pochodzenia mięsa w przetworzonych produktach żywnościowych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie oznaczania kraju pochodzenia mięsa w przetworzonej żywności (2014/2875(RSP))**

(2016/C 310/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności), a w szczególności art. 26 ust. 6 i 7 tego rozporządzenia,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 17 grudnia 2013 r. dotyczące obowiązkowego podawania kraju lub miejsca pochodzenia mięsa wykorzystywanego jako składnik (COM(2013)0755) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji z dnia 17 grudnia 2013 r. pt. „Oznaczanie pochodzenia mięsa wykorzystywanego jako składnik: postawa konsumentów, analiza możliwych scenariuszy i skutków” (SWD(2013)0437),
 - uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1337/2013 z dnia 13 grudnia 2013 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wskazania kraju pochodzenia lub miejsca pochodzenia świeżego, schłodzonego i zamrożonego mięsa ze świń, z owiec, kóz i drobiu⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie wyżej wspomnianego rozporządzenia wykonawczego Komisji z dnia 13 grudnia 2013 r.⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie kryzysu żywnościowego, oszustw w łańcuchu dostaw żywności i nadzoru nad nimi⁽⁴⁾,
 - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie oznaczania kraju pochodzenia mięsa w przetworzonej żywności (O-000091/2014 – B8-0101/2015),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 26 ust. 6 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności stanowi, iż do dnia 13 grudnia 2013 r. Komisja przedstawi Parlamentowi i Radzie sprawozdanie na temat obowiązku wskazania kraju lub miejsca pochodzenia w odniesieniu do mięsa wykorzystywanego jako składnik;
- B. mając na uwadze, że art. 26 ust. 7 wyżej wspomnianego rozporządzenia stanowi, iż sprawozdanie to musi m.in. uwzględnić potrzebę uzyskania informacji przez konsumenta, wykonalność obowiązku wskazania kraju lub miejsca pochodzenia oraz analizę kosztów i korzyści z wprowadzenia takich środków; mając na uwadze, że w dalszej części ustępu jest mowa o tym, że Komisja może dołączyć do tych sprawozdań wnioski mające na celu zmianę odpowiednich przepisów UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.⁽²⁾ Dz.U. L 335 z 14.12.2013, s. 19.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0096.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0011.

Środa, 11 lutego 2015 r.

- C. mając na uwadze, że dnia 17 grudnia 2013 r. Komisja opublikowała zgodnie z planem swoje sprawozdanie dotyczące obowiązkowego podawania kraju lub miejsca pochodzenia mięsa wykorzystywanego jako składnik oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Oznaczenie pochodzenia mięsa wykorzystywanego jako składnik: postawa konsumentów, analiza możliwych scenariuszy i skutków”;
- D. mając na uwadze, że szacuje się, iż w zależności od państwa członkowskiego 30–50 % mięsa pochodzącego z uboju przetwarza się na składniki mięsne środków spożywczych, najczęściej na mięso mielone, surowe wyroby mięsne i produkty mięsne;
- E. mając na uwadze, że Komisja jeszcze nie przedstawiła wniosków ustawodawczych w następstwie sprawozdania i podsumowała, że na podstawie debaty w Parlamencie i Radzie podejmie dalsze odpowiednie kroki;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z wyżej wspomnianym sprawozdaniem Komisji w sprawie obowiązkowego podawania kraju lub miejsca pochodzenia mięsa wykorzystywanego jako składnik, istniejące w UE systemy identyfikowalności nie są odpowiednie, by przekazywać informacje o pochodzeniu w ramach całego łańcucha żywnościowego;
- G. mając na uwadze, że zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności należy oznaczać kraj lub miejsce pochodzenia w przypadku, gdy zaniechanie ich wskazania mogłoby wprowadzać w błąd konsumenta co do rzeczywistego kraju lub miejsca pochodzenia żywności, w szczególności gdyby informacje towarzyszące żywności lub etykieta jako całość mogły sugerować, że żywność pochodzi z innego miejsca lub kraju;
- H. mając na uwadze, że z oceny skutków, której wyniki były pozytywne dla rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, wynikało, iż dla konsumentów w całej UE pochodzenie mięsa wydaje się mieć pierwszorzędne znaczenie ⁽¹⁾;
- I. mając na uwadze, że z sondażu przeprowadzonego w 2013 r. wśród konsumentów przez konsorcjum ds. oceny łańcucha żywnościowego wynika, iż oznaczanie pochodzenia żywności zawierającej mięso cieszy się największym zainteresowaniem spośród różnych kategorii produktów żywnościowych, których dotyczył ten sondaż; mając na uwadze, że z dokładniejszej analizy wyników sondażu dotyczących różnych rodzajów produktów przetworzonych zawierających mięso wynika, że ponad 90 % badanych konsumentów uważa oznaczanie pochodzenia za ważne;
1. zauważa, że wskazywanie pochodzenia w przypadku nieprzetworzonej wołowiny i produktów z wołowiny stało się obowiązkowe w wyniku kryzysu związanego z gąbczastą encefalopatią bydła (BSE) w UE ⁽²⁾, a od dnia 1 stycznia 2002 r. obowiązują unijne przepisy dotyczące etykietowania wołowiny; zauważa, że wspomniane wymogi dotyczące etykietowania obejmują już wskazywanie miejsca urodzenia, hodowli i uboju;
 2. uważa, że wyżej wspomniane wymogi mające zastosowanie do nieprzetworzonej wołowiny i produktów z wołowiny rozbudziły oczekiwania konsumentów co do podawania informacji dotyczących pochodzenia innych rodzajów mięsa świeżego powszechnie spożywanego w UE oraz mięsa wykorzystywanego jako składnik żywności przetworzonej;
 3. zauważa, że w motywie 31 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności podkreślono, iż pochodzenie mięsa ma pierwszorzędne znaczenie dla konsumentów i że w związku z tym oczekują, że będą należycie informowani o kraju pochodzenia mięsa; zwraca ponadto uwagę, że w motywie 31 jest mowa o tym, że obowiązkowe wymogi dotyczące etykietowania powinny uwzględniać zasadę proporcjonalności oraz obciążenia administracyjne dla podmiotów działających na rynku spożywczym i organów wykonawczych;

⁽¹⁾ Zob. dokument roboczy służb Komisji z dnia 30 stycznia 2008 r. towarzyszący wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia Parlamentu i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności – sprawozdanie z oceny skutków poświęcone ogólnym kwestiom związanym ze znakowaniem żywności (SEC(2008)0092).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące znakowania wołowiny i produktów z wołowiny, a także uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).

Środa, 11 lutego 2015 r.

4. podkreśla, że 90 % przedsiębiorstw w sektorze przetwórstwa mięsa to MŚP; podkreśla szczególną rolę MŚP w generowaniu wzrostu i tworzeniu miejsc pracy, ich wkład w konkurencyjną gospodarkę europejską oraz zaangażowanie na rzecz wysokiej jakości bezpiecznej żywności; uważa, że zapewnienie podmiotom równych warunków działania w tym sektorze ma kluczowe znaczenie;
5. ponownie wyraża zaniepokojenie potencjalnym wpływem fałszowania żywności na bezpieczeństwo żywnościowe, zdrowie konsumentów, zaufanie konsumentów, funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności i stabilność cen produktów rolniczych oraz podkreśla znaczenie priorytetowego potraktowania problemu fałszowania żywności oraz szybkiego przywrócenia dzięki temu zaufania konsumentów europejskich;
6. uważa, że samo oznaczanie kraju lub miejsca pochodzenia mięsa i produktów mięsnych nie zapobiega fałszowaniu, ale że rygorystyczny system identyfikowalności przyczyni się do wykrywania ewentualnych naruszeń przepisów i do podejmowania przeciwko nim działań; zauważa, że ostatnie skandale związane z żywnością, w tym nieuczciwe zastępowanie wołowiny koniną, pokazały, że konsumenci pragną surowszych przepisów dotyczących przeznaczonych dla nich informacji i identyfikowalności produktów; zwraca uwagę, że bardziej rygorystyczne przepisy dotyczące identyfikowalności umożliwiłyby władzom skuteczniejsze dochodzenie w przypadkach fałszowania żywności;
7. podkreśla, jak ważne jest uwzględnienie mięsa końskiego w kontekście mięsa wykorzystywanego jako składnik żywności przetworzonej oprócz mięsa wołowego, wieprzowego, baraniego, koziego i drobiowego, gdyż stanowi ono znaczną część mięsa stosowanego w przetworzonej żywności;
8. podkreśla ponadto, że w swoim sprawozdaniu Komisja sama przyznaje, że ponad 90 % badanych konsumentów uważa wskazywanie pochodzenia mięsa na przetworzonych produktach spożywczych za istotne⁽¹⁾; stwierdza, że jest to jeden z kilku czynników mogących mieć wpływ na zachowanie konsumentów;
9. uważa, że oznaczanie miejsca pochodzenia mięsa wykorzystywanego jako składnik produktów spożywczych przyczyni się do zapewnienia lepszej identyfikacji w obrębie łańcucha dostaw żywności, do stabilniejszych relacji między dostawcami mięsa a podmiotami je przetwarzającymi oraz do postępowania z większą starannością przy wyborze dostawców i produktów przez podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze;
10. uważa, że oznaczanie żywności powinno uwzględniać przejrzystość informacji i ich czytelność dla konsumentów, umożliwiając jednocześnie europejskim przedsiębiorstwom rentowną działalność na korzystnych dla siły nabywczej konsumentów warunkach;
11. zwraca uwagę, że jeśli chodzi o skutki cenowe, wyniki badania przeprowadzonego przez francuską organizację konsumencką dalece odbiegają od zawartych w sprawozdaniu Komisji danych dotyczących kosztów wprowadzenia oznaczania kraju pochodzenia; zaleca, by dogłębniej zbadać tę kwestię po to, aby uzyskać jaśniejszy obraz ewentualnych skutków cenowych, pod warunkiem że taka analiza zostanie przeprowadzona w powiązaniu z organizacjami konsumenckimi i nie spowoduje opóźnień w przygotowaniu wniosków ustawodawczych;
12. zwraca uwagę, że od kwietnia 2015 r. oznaczanie kraju pochodzenia stanie się obowiązkowe w przypadku nieprzetworzonego mięsa wieprzowego, baraniego, koziego i drobiowego; zauważa, że należy to uwzględnić w ocenie kosztów związanych z informowaniem o miejscu pochodzenia w przypadku tych rodzajów mięsa stosowanych jako składnik;
13. zwraca uwagę, że obecna praktyka dobrowolnego informowania o miejscu pochodzeniu może wprowadzać konsumentów w błąd;
14. wzywa Komisję do dokonania przeglądu tego rodzaju dobrowolnych systemów oznaczania miejsca pochodzenia oraz do zaproponowania jasnych, spójnych, zharmonizowanych i dających się egzekwować przepisów, które miałyby zastosowanie w przypadku, gdy producenci podejmują decyzję o dobrowolnym wskazywaniu miejsca pochodzenia;
15. zauważa ponadto, że choć według informacji zawartych w sprawozdaniu Komisji wprowadzenie wymogu oznaczania miejsca pochodzenia na zasadzie „państwo UE/państwo nienależące do UE” byłoby mniej kosztowne, z przeprowadzonego przez Europejską Organizację Konsumentów (BEUC) badania wynika, że takie rozwiązanie nie zostałoby zaakceptowane przez konsumentów⁽²⁾;

⁽¹⁾ COM(2013)0755, s. 7.

⁽²⁾ <http://www.beuc.org/publications/2013-00043-01-e.pdf>

Środa, 11 lutego 2015 r.

16. uważa, że Komisja powinna dogłębniej zbadać (już znacznie rozpowszechnioną) praktykę niektórych europejskich detalistów i producentów polegającą na oznaczaniu miejsca pochodzenia mięsa w przetworzonej żywności i przedstawić wyniki tej analizy;
 17. ponawia swój apel do Komisji o podjęcie wszelkich niezbędnych działań, by zapobieganie fałszowaniu żywności i jego zwalczanie stało się integralną częścią polityki UE oraz by zaradzić strukturalnym słabościom w obrębie całego łańcucha dostaw żywności, zwłaszcza poprzez zwiększenie częstotliwości kontroli i ich nasilenie;
 18. nalega, by Komisja przyjęła akt wykonawczy dotyczący stosowania art. 26 ust. 3 rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, który to artykuł odnosi się do wskazywania kraju pochodzenia głównych składników, jeżeli kraj ten nie jest tożsamy z krajem pochodzenia produktu spożywczego;
 19. nalega, by Komisja przedstawiła w następstwie swojego sprawozdania wnioski ustawodawcze, których celem będzie wprowadzenie obowiązku wskazywania pochodzenia mięsa zawartego w przetworzonej żywności w celu zagwarantowania większej przejrzystości w ramach łańcucha żywnościowego oraz lepszego informowania europejskich konsumentów, przy uwzględnieniu oceny skutków oraz unikając nadmiernych kosztów i obciążeń administracyjnych;
 20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji
-